CHƯƠNG 2318

Cuộc chặn giết của Từ Trường Sinh

Hắn lảo đảo bò đến trước mặt Thần Hoàng, run rẩy nhận lấy bộ đan điển từ tay Thần Hoàng, rồi dùng thần niệm quét qua một lượt.

“Đáng chết...” Từ Trường Sinh nói: “Tên khốn này không giữ chữ tín... vậy mà... vậy mà dám chơi ta?”

“Không giữ chữ tín?” Hỏa Dạ hừ lạnh một tiếng, nói: “Tiểu sư đệ, lời này của đệ nói ngược rồi thì phải?”

“Ta nghe được tin, người ta mang theo đan điển bậc Thiên trung phẩm đến, yêu cầu giao dịch với đệ một viên Đại Đạo Đăng Hoàng đan cực phẩm, nhưng đã chờ đệ suốt sáu mươi bảy nguyên hội, vậy mà đệ vẫn không đưa cho người ta!”

“Trong cơn tức giận, người đó đã công khai bản Vân Phòng Xích Lô!”

“Chuyện này cũng đâu thể trách người khác, đúng không?”

“Không có...” Trên mặt Từ Trường Sinh lộ vẻ hoảng hốt: “Không có... không có chuyện đó, tất cả đều là bịa đặt...”

“Đại sư tỷ, tỷ đừng tin những lời nhảm nhí của đám người đó!”

“Tất cả im miệng!” Giọng Đan Hoàng lập tức trở nên sắc bén dị thường.

Ông nhìn chằm chằm Từ Trường Sinh, nói: “Từ Trường Sinh... ban đầu ta nhớ đệ đã nói với ta, hắn dùng quyển sách này để đổi lấy năm viên Đại Đạo Đăng Hoàng đan cực phẩm của Đan Hoàng cung chúng ta. Nếu ta nhớ không lầm, khi đó trên người ta chỉ có bốn viên, nên đã đưa hết cho đệ!”

“Đồng thời ta cũng hứa, đợi sau này có viên thứ năm sẽ đưa cho đệ!”

“Thế nào, sao bây giờ lại biến thành một viên rồi?”

Từ Trường Sinh lập tức quỳ xuống đất.

“Bản tọa cho ngươi một cơ hội. Tự ngươi nói thật, hay để ta đích thân điều tra?” Ông nhìn Từ Trường Sinh, giọng điệu bình thản nhưng tràn đầy sát khí.

“Sư phụ, là lỗi của con!” Từ Trường Sinh quỳ dưới đất, lớn tiếng nói: “Tất cả đều do lòng tham của đệ tử gây ra!”

“Ban đầu... tên đó quả thực chỉ muốn một viên thần đan!”

“Là đệ tử nổi lòng tham, đã báo với sư tôn là năm viên!”

“Sư tôn đưa cho con bốn viên, cả bốn viên đan dược ấy đều bị con lén bán đi. Con không định quỵt nợ, con chỉ nghĩ đợi sư tôn đưa cho con viên thứ năm, con sẽ đem trả hắn...”

“Nhưng con nào ngờ tên này lại... lại đê tiện đến thế!”

“Hiểu rồi!” Thiên Hồng gật đầu: “Nếu ngươi đã thừa nhận, vậy đi lĩnh một vạn năm hình phạt Xuyên Tâm kiếm, coi như chịu phạt!”

“Ngoài ra, trước khi chịu phạt, hãy tìm người đó, kết thúc nhân quả với người ta cho xong!”

“Đan điển bản tọa đã đưa cho ngươi, giữa chúng ta cũng không còn thiếu nợ gì nữa!”

“Kết thúc nhân quả với người đó thế nào, tự ngươi lo liệu đi!”

“Đan Hoàng cung chúng ta cần bằng hữu, không cần kẻ địch!”

Từ Trường Sinh run rẩy bước ra khỏi đại điện Đan Hoàng.

Vốn dĩ Đan Hoàng định ban thưởng cho hắn, nhưng giờ đây phần thưởng đã biến mất, thay vào đó là hình phạt.

“Sư huynh...” Một nữ tử mặc đạo bào màu hồng phấn bước đến bên cạnh Từ Trường Sinh.

Chương Duy Duy không phải đệ tử đích truyền của Thần Hoàng, nàng chỉ là ký danh đệ tử mà thôi, vì vậy lúc Thần Hoàng triệu tập cuộc họp vừa rồi, nàng thậm chí còn không có tư cách tham dự.

“Sư huynh, tình hình thế nào rồi?” Chương Duy Duy nhìn Từ Trường Sinh.

Từ Trường Sinh nghiến răng, nói: “Sư muội... giúp huynh một việc...”

“Sư huynh cứ nói!” Chương Duy Duy nhìn Từ Trường Sinh bằng vẻ mặt nịnh nọt.

Từ Trường Sinh nói: “Tên đó... muội cũng từng gặp rồi...”

“Hắn hại huynh bị sư tôn trừng phạt, phải chịu nỗi khổ Xuyên Tâm kiếm suốt một vạn năm... huynh không thể cứ thế bỏ qua cho hắn!”

“Sư tôn bảo huynh kết thúc nhân quả giữa hai người, vậy huynh sẽ kết thúc với hắn ngay!”

“Phiền muội điều động nhân thủ, giúp huynh điều tra!”

“Bây giờ hắn hẳn vẫn còn ở trong thành!”

“Được...” Chương Duy Duy nói: “Muội đi ngay đây!”

“Đạo hữu... ngươi chắc chắn Thần Vô sơn có đạo đan cực phẩm sao?”

Trong một quán trà, Hạ Nhân nhìn một nam tử mặc áo xanh.

“Không chắc!” Nam tử lắc đầu, nói: “Đạo hữu... ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi...”

“Nhưng Thần Vô sơn quả thực có một vị Thần Hoàng luyện chế được thần đan thất phẩm cực phẩm!”

“Đây chẳng phải bí mật gì, trong số chư vị ở đây, hẳn có không ít người biết!”

Rất nhanh, không ít người xung quanh đều gật đầu.

“Thần Vô sơn có Đại Đạo đan cực phẩm, nhưng cực kỳ hiếm có!”

Hạ Nhân nói: “Vậy... đạo hữu có biết vị trí cụ thể của Thần Vô sơn không? Mong đạo hữu chỉ giáo!”

“Chuyện này đơn giản!” Nam tử áo xanh lấy ra một miếng ngọc giản, sau đó khắc thần niệm vào trong rồi đưa cho Hạ Nhân: “Thần Vô sơn ở chỗ này!”

Sau khi nhận ngọc giản, Hạ Nhân chỉ nhìn qua một lượt rồi đã ghi nhớ bản đồ vào đầu.

Sau đó, hắn tùy tiện tìm một nơi ném bỏ ngọc giản.

Dù sao cũng không quá xa, nhiều nhất chỉ là đi uổng công một chuyến mà thôi.

Hơn nữa lần này bên cạnh hắn còn có Trịnh Hồng Lộc, gặp lão già Thần Hoàng cũng chẳng cần sợ.

Quan trọng là lần này, chủ đề thảo luận về Đại Đạo Đăng Hoàng đan cực phẩm trong quán rượu chính là do Hạ Nhân tự mình khơi lên.

Trong tình huống này, hắn chắc chắn sẽ không nghĩ có người đang tính kế mình.

Thế nhưng sau khi ra khỏi thành, bay khoảng nửa ngày, hắn lại bị người chặn đường.

Hai nam một nữ, một người là Từ Trường Sinh, người còn lại chính là nam tử áo xanh vừa đưa bản đồ cho hắn trong quán trà.

Cả ba người đều có tu vi Thần Tôn cảnh.

Trong đó, Từ Trường Sinh ở tầng mười hai Thần Tôn cảnh, nam tử áo xanh ở tầng tám, còn Chương Duy Duy ở tầng mười một.

Hạ Nhân cười khẽ: “Xem ra các ngươi cố ý làm vậy rồi!”

“Lão nương đã theo dõi ngươi sáu ngày rồi!” Chương Duy Duy cười lạnh: “Khó khăn lắm ta mới tìm được cơ hội này!”

“Trường Sinh phải không?” Từ Trường Sinh nhìn Hạ Nhân, nói: “Hiện giờ gần như mỗi người trong Thánh Đan thành đều có một quyển Vân Phòng Xích Lô!”

Hạ Nhân hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

“Đan điển của ta, ta muốn miễn phí tặng cho tất cả mọi người, có vấn đề gì à?”

“Chuyện này... ngươi cũng muốn quản sao!”

“Nhưng ngươi đã đưa bản Vân Phòng Xích Lô này cho ta, đã giao dịch nó cho ta, ngươi không thể vô liêm sỉ như vậy...” Nói đến đây, Từ Trường Sinh dường như cảm thấy lời mình nói

không đủ thuyết phục, vội vàng nói: “Ha ha ha... dù thế nào đi nữa, chính vì ngươi không chút kiêng dè truyền bá đan điển này trong thành, khiến ta bị sư tôn trách phạt!”

“Một vạn năm chịu nỗi khổ lưỡi kiếm xuyên tim, ngươi đáng chết...”

Hạ Nhân bị đám người này chọc tức đến bật cười. Ban đầu hắn còn rất sợ có người tính kế mình.

Nhưng bây giờ khi thật sự có người tính kế, hắn lại chẳng còn sợ nữa.

“Được được được...” Hạ Nhân nói: “Ta không sống nổi nữa...”

“Từ Trường Sinh, rốt cuộc ngươi đã làm thế nào mà có thể vô liêm sỉ đến mức này!”

“Ngươi vẫn còn biết mình có giao dịch với ta sao?”

“Đã nói sau một nguyên hội sẽ đưa đan dược cho ta, vậy mà từ trên xuống dưới Đan Hoàng cung các ngươi đã lĩnh hội sạch đan điển của lão tử rồi đúng không? Thế mà vẫn chưa đưa thần đan cho ta!”

“Ngươi có tư cách gì mà nói lão tử vô liêm sỉ?”

Ban đầu Từ Trường Sinh vẫn vô cùng tức giận.

Nhưng lúc này hắn nhìn Hạ Nhân, bỗng nhiên lại bật cười: “Không sai... ta vô liêm sỉ đấy... thì sao nào?”

“Loại rác rưởi như ngươi, trong mắt đệ tử Thần Đế chúng ta chẳng khác nào con kiến hôi!”

“Ta muốn giết ngươi cũng dễ như bóp chết một con kiến!”

“Ngươi còn vọng tưởng đứng ngang hàng với ta, giao dịch công bằng với ta sao?”

“Tốt nhất ngươi nên nghĩ xem... tiếp theo phải làm thế nào để sống sót đi!”

“Ta thấy nếu ngươi có thể lấy ra bản Vân Phòng Xích Lô, trên người nói không chừng còn có thứ tốt khác.”

“Giao nộp ấn ký thần nô của ngươi, ta sẽ không giết ngươi!”

+23, sau này tôi phải gọi một số người là đạo hữu Chi Ba mất thôi, lại chơi công nghệ nữa rồi.